

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.5 ^o
Campanya	„ 0.6 ^o
Exterior	„ 0.7 ^o

LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 17 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descurbert procurarán posarhi al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

LA PIADOSA CONCURRENCIA

La premsa local y diaria, s' ha ocupat aquesta senmana d' un article publicat per "El Bien", respecte al modo de pensar y ser en materia de religió, del poble y premsa de Montevideo.

Nosaltres que may havém intervingut en cap discussió de las moltas que ha tingut y sofert la premsa de 'l pais, avuy preném candela, perque la qüestió de que 's tracta es no solsament local sinó universal y tenim á honra perteneixer ó estar afiliats á un de 'ls dos partits que de tants sigles estant en constant batallar.

No entrarem á discutir ab "El Bien", si la premsa de Montevideo calla (en general) en materias rel-ligiosas per conveniencia d' empresa ó per conveniencia política; mes sí que discutirém, si ell vol, ab la certesa de no enganyarnos y ab la seguretat de no convencerl', qu' en Montevideo predomina la farsa rel-ligiosa mes de lo que 'l col-lega católich creu y mes de lo que la premsa en general pensa.

La "piadosa concurrencia" que 'n la passada senmana Santa concorregué á las esglesias se descompon de tal manera, que, ben garbellada no passa d' ésser la mateixa que cada dia vá á missa.

Aném esgrunant: uns van á la esglesia, pera veurer com estant arreglats los monuments; altres per criticar lo mateix arreglo; uns pera sentir lo sermó de las tenebras, (que també hi ha qui l' hi agrada la oratoria, sense mirar en que va empleada) altres hi van pera sentir cantar, manifestació y tribut á l' art musical, que parla molt alt del gust filarmónich de 'ls assistents á l' ópera, encara que aquestas son pochs, mes no falta qui sápigua que si en un convent de frares "hi ha hagut un bon baix," en un convent de monjas "hi há una bona tiple, y per cert que es llás-

tima no poderla aplaudir sobre las taulas de Solis, en alguna ópera de Rossini; com ho era no poder aplaudir la veu d' aquell frare, en lo "Roberto."

Descartant tots aquestos artistas y aficionats, nos trovém que, las noyas hi van, en general, pera que las vejan ó pera que 'ls vejan lo vestit, las que ja no son noyas pera acompanyar á las fillas; las senyoronas perquè es moda, y las beatas y beatos per costum.

Lo jovent mascle, acut á las portas de las esglesias pera mirar lo bé de Deu que la Naturalesa cria, y en tot pensa menys que 'n las farsas que 's fan de portas endins. Heus' aqui la "piadosa concurrencia" que 'n la senmana santa vá á visitar los temples.

Aquesta mateixa concurrencia la trovareu per tot. Feu un castell de foch en mitj de la plassa Independencia, y no farà falta á la cita. Feu passar la maroma á un noy y la concurrencia, anirá alli; y per acabar, doneu qualsevol espectacle, qu' indirectament sembli de franch, y la concurrencia vindrá á donar reals á la festa.

Y la premsa de Montevideo y entre ella "El Bien", no criticará á sos col-legas si l' endemá no resenyan la festa.

PAU ROBERT Y ROBERT.

¿.....?

Sento en mí una cosa estranya
que no la puch expresar;
sento un *algo* que s' entranya,
ab mi, y no ho puch allunyá,

No sé si 's odi ó despreci
lo que sento jo en lo cor;

lo que sé que d' est mon neci
no espero mes que dolor.

Si la feble argila, que,
lo meu cos compón y anima
té un «algo» que jo no sé,
y lo pensament no esbrina;

¿Per qué rebent sols desprecis
y mortas mas il-lusions,
guardo respecte á los necis
y á tots consideracions?

¿Per qué sento en las parpellas
llágrimas que del cor neixen?
¿per qué ploro, per querellas
y penas que altres sofreixen?

¡Y ningú plora per mí,
ni 's condolen de mas penas!
Tothom riu; tothom riu, sí,
de las desgracias ajenas!
¡Y jó que riurer no puch,
jo que sento y que sofreixo
no tinch un amich volgut
per consolar 'm quant pateixo!

Buscar la fé y la virtud
la honradesa y la amistad
en aquest mon corromput,
hont sols hi ha falsetat;

¿Es bén inútil á fé;
mes que inútil, boig deliri,
que la conciencia no es ré
y si es *algo* es un martiri.

M. TAs.

CONTESTACIÓ AL DISCURS

DEL SENYOR

NUÑEZ DE ARCE

PER DON

VALENTI ALMIRALL

PRESIDENT DEL "CENTRO CATALÁ"

(Continuació)

Com aquell personatge d' una de las mes renombradas comedias de Calderón,—autor

que 'ls catalans apreciém en lo que val, donant en aixó mostra de temperament conciliador, puig al jutjarlo com á literat, volém olvidar que, com á soldat, vingué á combatre á sanch y á foch los drets y llibertats catalanas,—soch amich de «jurar ab aquell que jura y resar ab aquell que resa.» Al contestar, donchs, á vostre discurs, no estranyéu que resi ó juri al compás de vostres resos y juraments.

Vostre discurs té poch conjunt, com he demostrat al sintetisar-lo en lo número anterior, y, si he vol ostentar certa riquesa de detalls, se mostran aquets deslligats, com si l' autor, imitant á las papallonas de las sevas poesías, hagués anat saltant de flor en flor, sens estarse en cap mes que 'l temps sufficient pera xuclar lo such de sa superficie, En aquest número, donchs, saltaré també y segurament lo resultat será una contestació tan deslligada com lo conjunt de vostres afirmacions.

La primera de aquestas que crida la meva atenció, es lo que feu ab vostre párrafo introductor, condensant las aspiracions del regionalisme catalá en las següents paraulas. «Son propósit no es altre que 'l de crear, ab los membres palpitants de la patria despedassada, inverossímils organismes soberans, tot lo mes, lligats per una especie de Consell anfictionich, cada qual ab poder executiu propi, ab Corts soberanas, ab administració distinta, ab Códichs exclusius, y si 'l cas ho requereix, fins ab diferentas llenguas.»

Efectivament, salva alguna major precisió en lo llenguatge, los que vos diheu son los propósits que 'ns animan, y vos pregunto: ¿en que vos fundeu pera condemnarlos, sens discutirlos sisquera seriament en cap dels párrafos de vostre discurs?

Nosaltres aspirém, sí, á que Catalunya sia un organisme soberá, que 's trobaria sempre dísposat á limitar sa soberanía,—no á abdicar d' ella,—si las demás Regions peninsulars, organismes soberans també, acceptessin la unió que 'ls hi ofeririam, y que sentiriam en l' ánima rebutjessin: de qual unió podria ser orga representatiu, aixís una especie de Consell anfictionich; com una Dieta, com la dels Cantons suïssos avans de 1848; com un Consell

federal, (Bundesrath) y una Dieta del Imperi (Reichstag), com en Alemanyia; com delegacions de las llegenduras de cada un dels Estats, com en Austria-Hungria; com una Asambleia formada per dos cossos, representant cada un d' ells una de las duas parts en que 's divideix la soberanía en los Estats-Unints y en Suïssa desde 1848; ó com qualsevol de las mil y una varietats que 's troban en las distintas parts del extens imperi británich. Per una qualsevol d' aquestas solucions treballém, sens perjudici de que, cada un de nosaltres tinga sas perferencias per una determinada, y... ara reparo, que ab sols enumerar los exemples de lo que volém, deixo contestat lo principal atach, que en lo párrafo que analiso dirigiu á nostre sistema. «Uséu de la rahó sols com de la má esquerra,» y estich segur de que, en la segona edició de vostre discurs, si la feu, borraréu la paraula «inverossímils,» puig no vull creure que un académich de la llengua puga passar per la burla de aplicar l' adjectiu «inverossímil» á un sistema que no sols existeix y funciona, sino que las nacions y agregacions que de ell disfrutan, son las mes civilizadas y las que mes avansan ó avansaren en lo camí del Progrés.

FRAGMENT

de lo drama LLUITAR ES VIURER

Elvira. Vos heu empenyat en ferme
desgraciada, y si l' etzart
vol que per forsa hos ho sembli,
perque vos heu encogat,
ab deliris que no tenen
relació ab lo meu passat,
taa sols vas desitjo Cárlos!
ja qu' altre nom no hos puch dar,
que la fortuna os somrigui
fentvos menos desgraciat. (*pausa*)
Entre tots dos, ja es fujida
aquella encisera pau,
que 'ns va fer creurer ditxosos
uns temps que no tornarán;
vos ho hen dit, jo ho repeteixo;
y ho repeteixo, comptant

que per mes que vos volguessiu
los meus drets reivindicar,
ni vostre cor ho faria
ni jo podria acceptar 'ls.

M' heu tacat d' una manera
massa baixa y criminal;
si creyeu que só culpable,
si enteneu just, lo reclam,
que contra vostra honradesa
ab mon procedí he llansat;
no sou per condemnar 'm jutje,
tan sols sou vostre fiscal.
Y fiscal qu' aixís acusa
sense probas á la ma,
sense indicacions precisas
que li dongan dret sobrat,
no mereix portar la nota
d' home.... com vos... ni d' honrat,
perque 'l nom que mes li quadra
es lo d' assessí y cobart.

Carlos—(Ab ira) ¡Senyora!

Ekvira Res mes per are...(ab dignitat)

Si dupteu, podeu duptar;
no 'm fareu perxó mes bona
ni 'm fareu mes criminal.

HORACI FLACH.

UN POBRE MES

Al novell poeta M. T.

Ja que ab versos has pintat
l estat de ton pobre cor,
jo vull á lo teu dolor
barrejarhi ma amistat.

No sé si algú ha dit que la pobresa es patrimoni del talent; però per si no ho ha dit ningú, ho dich jo are. Si senyors, per cada home plé de butxaca y plé de cap que 's veu, se 'n troban 99 plens de cap y vuits de butxaca.

No fa molt temps, que jo visitaba una familia d' aquesta ciutat composta de las personas següents: un home que frisaba en los 60 anys, cap de casa; la seva muller d' uns 50, una noya de 18 y un xarrich de 5.

No parlaré del vell ni de la vella ni del

xarrich, perque ab franquesa, poch era lo que m' ocupaban las conversas que ab ells sostenia.

Are, per lo tocant á la noya dels 18 anys, ja es un' altre cosa. Educada á l' alta escola, com vulgarment se diu; fina per naturalesa y mes maca encare, m' inspiraba un respecte inesplicable, per mí, que be podia proposarli l' unió eterna, ja que si fa ó no fa tenia jo 25 anys. Pero ja dich, li tenia un respecte que rayaba en pó, y lo estrany del cas era, que ella me 'n imposaba tan poch com podia.

Un dia, ó millor dit, una nit, sentats prop la xemeneya, fent torn al voltant d' una taula ahont no feya molt s' hi habian esbrevat duas ampollas del ranci, ab altrás tantas lliuras de borregos, presents son pare y sa mare, me digué entre séria y riallera:

—¿Vosté es poeta?

—No, senyoreta; no vaig neixer per' acariciar las musas. Faig com fan casi tots los joves de la meva edat, algun qu' altre vers dedicat á un objecte qualsevol é inspirat no sé per quí.

—Veu donchs com m' enganyaba? Si vosté fa versos be podia contestarme afirmativament á la pregunta feta?

—Permétim una objecció senyoreta, no es poeta tot aquell qui fa versos. La preciosa facultat de crear y de remouner las fibras del cor ab paraulas, no pertany á tots los homens; de la mateixa manera que no á tots los aucells 'ls es possible reftar en la boscuria com ho fa lo rossinyol. Lo fer versos no vol dir sino una predisposició del cor vers la bellesa escrita y ja sab vosté perque no lí falta talent per compendrerho, que l' intuició d' ella, la posseheix lo cor jove d' una manera marcadíssima. Lo ser poeta, implica á mes d' aixó, un caudal d' ilusió que ofegui lo sentit práctic que ensenya la ralhó quan desplegas fornidas alas dintre nostre esperit, y jo mes qu' un altre potsé, ni puch portar aquest honrós títol ni puch acceptarlo com á favor que vosté 'm vol dispensar.

Una vida agitadaíssima comensá á mourer lo vaixell de ma existencia desde deu anys. A aquesta edat, comensí á coneixer lo dur qu' es no comptar ab lo costat dels meus pares, y en mitj de las borrascas del mon, m' ha passat

lo que á la roca sotmesa á l' acció lenta del treball del temps. Lo cor se m' ha gastat.

Antes creya, no perque l' acció exterior me fes creurer, sino per la necessitat que lo cor ne tenia; en una paraula, l'ilusió m' encisaba y daba forma á qualsevol cosa que m' afalagués. Avuy es tot diferent; avuy no crech, y á pesar de volguer creurer mes qu' antes, lo cor qu' en un temps s' omplia ab lo que somniaba, avuy si d' alguna cosa 'l tinch plé es de dupte.

Lo treball dels homes ha obrat en mon cor com lo temps damunt la roca, ella per ell ha perdut sos primitius contorns, lo cor per lo que ha passat ha perdut la sutilesa que 'l feya gran y que ab sa grandesa 'm feya viurer alegre.

Avuy sento y dupto; es á dir, tinch cor y tinch rahó; duas cosas que en lluyta perpétua m' han reduhit á semblar lo que no só.

Per ésser lo que vosté ha preguntat, tot tindria que ser cor; no consultar per res á la rahó ó millor si pogués ser (que no está en nosaltres) ferlad esapareixer.

¡Qui sab si hagués extés lo vol á regions menos positives, si haguera lograt la conquesta de lo que diu, tota vegada que he tingut sempre la primera condició (ser pobre), pero ja dich, dotat d' un esperit analisador, batxiller per explicarme 'l per qué de tot, desitjós de dar-me compte de lo fonamental y fanatizat per aquesta lluminosa flama que se 'n diu «llibertat-igualtat,» lo xoch de mas ideas ab lo poch que veig realisarlas ha fet la revolució de tot mon ésser.

Aquesta fou poch mes, poch menos, la conversa que ab la nena de 18 anys sostinguí la nit de que 't parlo.

Jo sabia qu' ella escribia, y bé. Ella habia llegit alguns bosqueigs meus que ni la pena d' ésser llegits valian; bosqueigs á que donaba la preferencia no per la forma, sino per la originalitat de las doctrinas que sustentaban, y fentse com un deber l' amagarme lo molt que li agradaba mon estil, cada cop que parlaba ab mí, la conversa habia de caurer forso-sament sobre aquet punt.

Tu qu' has comensat á agafar la ploma per dir en vers tos sentiments, serás mon amich d' aquí endevant, y ho serás per poder fer

estreta amistat ab la que t' acabo de parlar, segur de que seguint sos consells (que 't juro ne pot dar), may mes creurás qu' hajes lograt donar un pas vers lo camí de la fortuna, puix lo cultiu á que sembla 't vols dedicar, no porta mes que á la afirmació d' aquell escriptor que un dia digué ab tota la forsa de la vritat, que poeta y pobre son sinónims y en consecuencia á fer sólit lo pensament qu' has llegit al comensar aquest tros.

HORACI FLACH.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

LO GREGO

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració

dels Jochs Florals

CAPÍTOL II

Lo modern senyor feudal

Y pera fer mes tentadora la venda, lo comprador podia pagar en las tres pagas ab paper del Estat qu' allavoras estaba á baix preu, tant per las dificultats que tenia lo govern d' alleugerar la «Deuta pública» que havia pujat moltíssim per los gastos de la guerra y bullangas, com per l' augment faulós de militars y altres empleats qu' al acabarse la sargata vingueren á fer pujar ab sas mesadas lo compte-pessupost que la Administració Nacional necessitava.

De totas maneras la «Desamortisació» se feu d' un modo que mes que vendas beneficiosas per l' Estat, sembláren regalos que lo govern repartia entre alguns «lliberals progressistas,» los quals després que s' enriquiren, deixaren d' ésser «progressistas» y «lliberals.»

Nostre «progressista y liberal» senyor Ba-

dell, feya ja deu anys que possehia y gosaba dita heretat á la qual y sensa costarli cap quarto, y solsament ab las talladas de pins del mateix bosch, qual fusta va vendre á molt bon preu als constructors de via pe 'ls ferrocarrils, va ferhi grans milloras. Una d' ellas fou obrir minas, perjudicant á altres possehedors, pera aumentar l' aygua pera regar las terras baixas de l' heretat.

Ditas terras las va dividir á trossos ó jornals, y arrendantlas á pagesos de la vila ab pactes de meytat per meytat de tot lo que 's cullís.

Aquets y altres pactes lo pujáren á ésser senyor d' aqueil lloch, puix tots aquells treballadors de sas terras que dia á dia aumentaban, li menaban vassallatje á la «moderna.»

Va creixer tant sa influencia, ja en la vila com en l' entorn, que no passaba feta grossa ni petita qu' éll no n' hagués esment.

En los assumptos electorals y d' administració local ¡ay del pobre ó pobres que 's propassessin sense 'l seu benep'ácit! Ja estaban deixats de la ma de tothom!...

Lo senyor Badell, quan era comandant de guardias nacionals, feya escarafalls de repugancia per las personas qu' anavan á missa y á altrás manifestacions de l' iglesia á cumplir ab los debers de sos escrúpols: éll, que llavors vanitosaba de despreocupat,—are qu' és rich y vell, va á missa y á altres solemnitats religiosas; si be que algunas llenguas llargas asseguran que ho fa per enganyar al rector. Tal vegada sia cert lo que 's diu, puix lo senyor rector se 'l sol mirar de regull, encara que, quan se trovan cara á cara 'ls dos, dissimulant, se fan la gara-gara. Un y altre saben que son enemichs irreconciliables en tot, menys dins la careta hipócrita en que amagan abdós sas intencions.

Lo «modern senyor feudal,» á l' igual del antich, viu dins sa terrassana casa ab sa familia, criadas, mossos y masovers, als quals éll explota dins la confiansa d' una falsa protecció.

Tenia 'l senyor Badell la bona costum de llevarse dematí y l' ocupaba en llegir los diaris y cartas que diariament rebia.

Era lo dematí que havem descrit en lo capítol primer, quant lo senyor Badell va cridar

á n' en Rafel, son mosso de confiansa, porque entrés al «despaitx» la correspondencia y 'ls diaris que hi hagués.

En Rafel va obehir tot seguit y llavors en Badell li va preguntar:

—¿Qué hi ha de nou per la vila?

—De nou...—contestá en Rafel—no li puch dir res cert; pero qu' ha passat alguna cosa, d' aixó no 'n tinch cap mica de dupte.

—Pero, ¿no has sentit dir res?

—He sentit dir de la noya de 'n Bernat y 'l senyor rector no sé qué...

—Pero, ¿qué?

—Oh! no ho sé.

—Esta bé. Ja te 'n pots anar.

Aixís ho feu en Rafel, mentres en Badell, sentantse en una cadira de brassos y posantse las ulleras se preparaba pera llegir lo diari «La Iberia.»

Deixemlo llegir tranquil mentres aném á buscar á mossen Francés pera presentarlo.

(Seguiré)

NOVAS

La Provincia y 'l Mercantil Valenciano elogian extraordinariament al jove barítono En Gabriel Hernandez que acaba de presentarse al públich, en la part de Carlos V de *Ernani*. Aquest jove de 22 anys, deixeble del mestre Jener, que dirigeix lo Conservatori d' aquella ciutat, ha lograt un verdader triomf entre sos compatriotas qu' apludiren calorosament al novell artista reconguentli una veu de timbre simpátich, volúm y extensió, flexibilitat y suficient domini de la escena.

✧

Sembla que la *Companyia Eastern Telegraph*, tracta de unir per medi d' un cable telegrafich á Barcelona ab l' illa de Malta, desistint de l' unió ab Cartagena.

També sembla que va á demanar autorisació al govern espanyol per establir de concert ab ell un línea terrestre entre Bilbao y Barcelona, á fi d' enllassar los cables que la companyia poseix en l' Atlantich y Mediterrani.

Los obrers huelguistas de la «España Industrial» han rebutjat, segons diuen de Barcelona, la proposició del gerent, segons la qual se 'ls abonaria lo salari del dia festiu, sempre que 'ls obrers se comprometessin á resarcir durant la senmana, l' import del mateix ab lo augment de las horas de treball equivalents, y desseguida que lo estat dels negocis permetés obtindre un *dividendo* de 6 per 100, se tornaria abonar l' import dels dias festius com s' habia vingut fent fins ara fa poch.

PIFIAS

Habém sigut galantment invitats, pera assistir á la funció que la nit del 24, donará la Catalanista *Rat-Penat*.

Segons nos refereixen, los ensaigs están molt adelantats treballantse pera presentar las obras ab tota propietat.

No hi farém falta.

Dintre poch comensarém á publicar una colecció de retratos á la ploma, que no dup-tém cridarán l' atenció del públich, per sa originalitat y notable parescut.

VUYTS Y NOUS

Estantse asseguts en un café quatre palurdos que habian anat á Saragossa pera assistir á las festas del Pilar, 'ls hi advertí lo mosso que se n' anessin perque anaba á tancar l' establiment.

—Quan ho fassan aquells, digueren senyalant lo mirall hont s' hi veyan, sense coneixerse.

Agonitzant un rabiós en Almunia, besá la reliquia de Sta. Quiteria, y seguidament ho feren los presents. Un d' ells pensá en que podria pegárseli la rabia ab las babas del maldit y digué:

¡Redeu! vaig á que 'l ferré 'm cremi 'ls morros.

—Deya un ministre:

Cada vegada que hi ha un destino vacant faig noranta nou descontents y un ingrát.

En una casa d' hostes.

—Escolta Vicenta.

—Que vol senyoret?

—Aquesta nit he somniat que habia anat al teu llit.

—¡Quina casualitat! Pues jo he somniat que li habia romput á vosté una cama

Després de la batalla de Monte Muro los carlistas se burlaban desde las avansadas preguntant:

—Ahont es En Concha?

Fins que un soldat aragonés 'ls hi contestá:

Se *jué presiguiendo* á Ollo y Radica (generals de 'n Carles Chapa, que varen morir en *San Pere Abanto* avans que 'l marqués del Duero)

En un poble del Vallés, un devot calvo, al entrar á la iglesia 'ls dias de fret, se posava una barretina d' estam.

Cremat un dia 'l rector, s' cala 'l boneto y encarantse ab ell, s' entaula 'l següent diálech:

—Perque no 's treu la barretina?

—Y vosté perquè no 's treu 'l boneto?

—A m' m' ho permet lo concili de Trento.

—De *Trenta?* Donchs á mi 'l de *Quaranta*.

Diálech de lluna de mel:

Eil:—Es á dir que no anyoras gens ni mica la vida de soltera?

Ella:—Ay no: l' anyoro tan poch, que si tú 't morías tornaria á casarme desseguida.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Es arbre la *prima*,
article la *dos*,
lo tot es de sucre,
¿no es vritat qu' es dols?

Es lletra que poch s' estima,
la *prima*;
tractanse d' amor, es bona
segona
negació que 'm desespera,
tercera.

Allunyant tota quimera
veurás si ten afició,
qu' es un lloch de reunió
lo *prima duas tercera*.

Per *hu* ningú 't dona á tu
hu;
animal molt carinyós
dos

Per contá molt útil es
tres.

Si per cas veus á l' Agnés,
quant vagis á casa seva,
recórdaten de part meva,
li donarás *hu dos tres*.

XARRICH XARRACH.

QUADRAT DE PARAULAS

. . . .
. . . .
. . . .

Omplir aquets punts ab lletres que llegidas vertical y horisontalment dongui.

- 1 ratlla: Una ciutat.
- 2 " Un Sant.
- 3 " Signe ortogràfich.
- 4 " Rey antich.

CAP CIGRANY.

ENDAVINALLA

Una bestiola y un verb
fan una cosa qu' abriga....
á veure qui es, que 'm deslliga?

ESTAPERET.

Solucions á lo insertat en lo número anterior.

- 1—Ca-mi-sa.
- 2— Pa-lla-so.
- 3—Vi-la-niu.
- 4—47 54 92 33 54
74 78 14 98 16
49 96 36 47 62
95 41 17 60 57
15 11 121 42 91

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Totas: Estaperet y Noy de Tona.

- 1, 2 y 3 Camalluhent, Un Viudo y Un Tranquil.
- 3 y 4 Pas-Plus y un Tonte.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Xarrich-Xarrach—Li agraphim lo que 'ns envía.

Cap-Cigrany—Hi anirá lo seu.

Camalluhent—Y lo seu.... quan arribi.

Estaperet—Gracias per sa fina atenció. No hi faltaré.

Lo d' aquells á qui no contestém, no serveix.

PAU SANTYAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfich

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302